

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/204/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113208722
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113208722.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcov: 1/ P. O., Z.. X.X.XXXX, B. Ž. X, B. a 2/ T. B., Z.. X.X.XXXX, B. O. T.X. XXX, Z., Č. J., obaja zastúpení: JUDr. Miroslav Ivanovič, advokát, so sídlom Grösslingova 45, Bratislava a JUDr. Anna Svatošová, advokátka, so sídlom Miletičova 14, Bratislava proti žalovaným: 1/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, 2/ Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava a 3/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9.6.2016, č.k. 8C/51/2013-161, jednomyselne, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ sa proti žalobcom 1/ a 2/ nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovaným náhrady škody vo výške 54 298,45 eur titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zabavení vecí X. K.. Žalovaným nepriznal náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii a zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách a vecne tým, že zo záznamu Krajskej správy MV - Správa VB, vyšetrovací odbor Bratislava zo dňa 6.12.1954 zistil, že dňa 24.11.1954 boli nájdené a zabavené veci, ktoré v danom čase patrili X. K.. Uviedol, že žalobcovia nepredložili súdu žiadny listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, z akého dôvodu boli uvedené veci zabavené, v súvislosti s akou trestnou činnosťou, keďže X. K. bol v rozhodnom čase viackrát odsúdený za rôznu ekonomickú trestnú činnosť. Zároveň konštatoval, že nebolo možné ustáliť, či v čase vydania rozsudku bývalého Ľudového súdu v Bratislave, sp.zn. 9T/79/1960 zo dňa 6.5.1960, ktorým bol X. K. uznaný za vinného za trestný čin v tomto rozsudku skutkovo uvedený, a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a na vedľajší trest prepadnutia majetku, tieto zabavené veci už boli X. K. vrátené alebo nie a ani z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, aké veci patria do majetku X. K.. Poukázal na to, že ani z rôznych rehabilitačných rozhodnutí, ktoré boli v konaní predložené, jednoznačne nevyplýva a nie je z nich možné ustáliť, či tieto zabavené veci súviseli s trestnou činnosťou, za ktorú bol X. K. odsúdený rozsudkom Ľudového súdu v Bratislave, sp.zn. 6T/244/54 zo dňa 12.5.1955 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 11To/136/55 zo dňa 30.1.1956, na základe ktorého mu bol uložený

trest prepadnutia veci, ktoré mali byť uvedené pod položkou 1 - 11 v knihe trestných depozitov č. 13/55. Vyvodil, že i keď sa javí, že predmetné veci by mali súvisieť s trestnou činnosťou, za ktorú bol X. K. odsúdený rozsudkom Ľudového súdu v Bratislave, sp.zn. 6T/244/55 zo dňa 12.5.1955, táto skutočnosť nebola jednoznačne preukázaná. Konštatoval, že ak by aj zabavené veci skutočne súviseli s trestnou činnosťou vyššie uvedenou, pričom trestné stíhanie bolo nakoniec zastavené (v rámci rehabilitácie), nie je známe, kde sa zabavené veci po ich zabavení a následne prepadnutí nachádzali, ako sa s nimi a kým disponovalo. Poukázal na to, že ak by zabavené veci skutočne súviseli s rozhodnutím, ktoré bolo v rámci rehabilitácie zrušené, tak žalobcovia mali nárok na odškodnenie podľa § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. podľa zákona č. 87/1991 Zb., čoho sa však nedomáhali. Pri prejednaní veci vychádzal zo žaloby, na základe ktorej sa žalobcovia domáhali náhrady škody podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb., pričom nesprávny úradný postup videli v tom, že zabavené veci uvedené v zozname vyhotovenom po vykonanej domovej prehliadke u X. K., neexistujú bez toho, že by existoval doklad o ich vydaní alebo akomkoľvek nakladaní s nimi. Vyvodil, že na danú vec je možné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., hoci bol účinný od 1.7.1969 a vzťahuje sa na škodu, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom realizovaným po účinnosti tohto zákona, ale v rozhodnom čase žiadny osobitný zákon prijatý nebol, aj keď vtedy platný Občiansky zákonník sa na neho odvolával. Dospel k záveru, že bez ohľadu na to, aký právny predpis by sa na danú vec aplikoval, žalobcovia nepreukázali, že by došlo k akémukoľvek nesprávnemu úradnému postupu, t.j. v tejto veci nebola splnená podstatná a základná podmienka - existencia nesprávneho úradného postupu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a žalovaným nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si náhradu neuplatnili, pretože im trovy nevznikli.

3. Proti rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v konaní nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, keďže Generálna prokuratúra aj Krajská prokuratúra v Bratislave im oznámili, že sa nepodarilo zistiť, kde sa zabavené veci v súčasnej dobe nachádzajú a ako s nimi bolo po ich zabavení naložené, pričom z prípisu Mestského národného výboru adresovanému Ľudovému súdu v Bratislave preukazuje, že zabavené veci boli v držbe štátnych orgánov. Vyjadrili názor, že v čase zabavenia vecí - 24.11.1954 neexistoval relevantný právny titul na odobratie zabavených vecí ich vlastníkovi X. K. a nakoľko vtedajší platný právny poriadok bližšie nešpecifikoval a neupravoval povinnosti štátu pri správe zabaveného majetku, je nutné vychádzať z analógie legis, a teda povahou a účelom najbližším inštitútom k vzniknutej situácii - neoprávnenou držbou podľa Občianskeho zákonníka v znení platnom k 24.11.1954. Tvrdili, že postup štátnych orgánov by bol iba vtedy správny, ak by bolo možné aj s odstupom času spoľahlivo verifikovať ako bolo so zabaveným majetkom naložené, komu bol vydaný, či bol speňažený alebo ako inak s ním bolo legálne naložené s tým, že zodpovednosť za ochranu a udržanie existencie zabaveného majetku ako aj zodpovednosť za škodu na takto zabavenom majetku znášal počas trvania neoprávnenej držby štát. Mali za to, že správne identifikovali, že nesprávny úradný postup žalovaných spočíval v tom, že zabavené cenné veci uvedené v zozname vyhotovenom po domovej obhliadke u X. K. neexistujú bez toho, že by existoval doklad o ich vydaní alebo akomkoľvek nakladaní s nimi, čím zo strany žalovaných došlo k porušeniu povinností pri správe cudzieho majetku a z pohľadu ochrany ľudských práv k neakceptovateľnému zásahu do vlastníckeho práva jednotlivca. Vyvodili, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému aj právnomu záveru o neexistencii podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu definovanému v zákone č. 58/1969 Zb. poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.5.2011, sp.zn. 6Cdo/115/2010. Uviedli, že nie je povinnosťou žalobcov nesprávny úradný postup štátnych orgánov pri nakladaní zabavenými vecami subsumovať pod konkrétne ustanovenie právneho predpisu. Poukázali na to, že úlohou súdu je vysporiadať sa s otázkou či strata majetku X. K., ktorý bol zabavený štátnymi orgánmi a ďalej sa preukázateľne nachádzal v držbe štátnych orgánov, je plne v súlade s princípmi právneho štátu a ochrany práv a základných slobôd, najmä právom vlastniť majetok. Podľa ich názoru súd prvej inštancie vôbec právne neodôvodnil svoje rozhodnutie a neuviedol podľa akej konkrétnej normy dospel k záveru, že strata majetku X. K. po jeho zabavení je legálnym úradným postupom. Zároveň konštatovali, že súd prvej inštancie konal v rozpore so zákazom odmietnutia spravodlivosti a tým, že medzery v právnej úprave o nakladaní so zabaveným majetkom v správe štátu

nevyplnil použitím analógie tak, aby boli zachované princípy demokratického právneho štátu a v podstate ospravedlnil nezákonné postupy štátnych orgánov Československej socialistickej republiky. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

4. Žalovaná 1/ sa k odvolaniu žalobcov vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.11.2016, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru prvoinštančný súd zistil v predmetnej veci skutkový a právny stav v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie, vec správne posúdil a vo veci správne rozhodol, pričom sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami účastníkov konania. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

5. Žalovaná 2/ sa k odvolaniu žalobcov vyjadrila v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 5.12.2016, v ktorom uviedla, že v súdnom konaní vo vyjadrení zo dňa 19.8.2013 poukázala na trestný rozsudok sp.zn. 9T/79/60 zo dňa 6.5.1960, právoplatný dňa 26.5.1960, ktorým bol X. K. uznaný za vinného z trestného činu špecifikovaného v rozsudku a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 4 roky, pričom ako vedľajší trest mu bol uložený trest prepadnutia majetku. Ďalej konštatovala, že až na základe tohto vyjadrenia žalobcovia uviedli, že svoj nárok na náhradu škody opierajú o § 18 zákona č. 58/1969 Zb. a zároveň uviedli, že ich otec bol účastný súdnej rehabilitácie, pričom poukázali na rozsudok Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 23.2.1993, sp.zn. 1T/67/92, ktorým bol X. K. oslobodený spod obžaloby, ktorá sa mala týkať práve vecí zhabaných mu dňa 24.11.1954 a skutku, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Ľudového súdu v Bratislave zo dňa 12.5.1955, sp.zn. 6T/244/54 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.1.1956, sp.zn. 11To/136/55. Následne bol rozsudok zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.8.1992, sp.zn. 8Tz/34/92 (aj ďalšie rozhodnutia nadväzujúce). Žalobcovia zároveň poukázali na ďalšie rozsudky Najvyššieho súdu SR, ktorými boli zrušené ďalšie prvostupňové a druhostupňové rozsudky z päťdesiatych rokov. Poukázala na to, že z predložených rozhodnutí vyplynulo, že trestný rozsudok sp.zn. 9T/79/60 zo dňa 6.5.1960 nebol na základe súdnej rehabilitácie X. K. zrušený, pričom týmto rozsudkom mu bol ako vedľajší trest uložený trest prepadnutia majetku. Upriamila pozornosť na to, že pokiaľ trestný rozsudok sp.zn. 9T/79/60 zo dňa 6.5.1960 nebol na základe súdnej rehabilitácie X. K. zrušený, neexistuje ani právny základ akéhokoľvek nároku žalobcov vo vzťahu k majetku ich otca, ktorý en bloc prepadol v prospech štátu a ktorých vlastníkom sa stal štát. Vyjadrila názor, že ak by sa pripustil záver, že X. K. bol súdne rehabilitovaný aj pokiaľ ide o rozsudok bývalého Ľudového súdu v Bratislave sp.zn. 9T/79/60 zo dňa 6.5.1960 (čo je však v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi), poukazuje na § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb a zákon č. 87/1991 Zb., z ktorých vyplýva, že vydanie majetku vyplývajúceho zo zrušenia výroku o treste prepadnutia majetku, resp. finančnú náhradu za veci, ktoré nebolo možné vydať podliehalo stanoveným prekluzívnym lehotám, v rámci ktorých si oprávnené osoby mohli tieto nároky uplatniť. Považovala za neprípustné, aby súd priznal žalobcom finančnú náhradu za veci zhabané ich otcovi z iného vykonštruovaného dôvodu ako podľa zákona č. 87/1990 Zb, a to navyše aj vo vyššej výške než ustanovoval citovaný zákon. Na vyššie uvedenú právnu argumentáciu ohľadom zákona č. 87/1990 Zb. odkázala aj v prípade, ak by sa na zhabané veci vzťahoval trest prepadnutia vecí uložený rozsudkom Ľudového súdu v Bratislave sp.zn. 6T/244/54 zo dňa 12.5.1955, ktorý bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Tz/34/92 zo dňa 20.8.1992 (ak vôbec vydanie týchto vecí prichádzalo do úvahy vzhľadom na následný trest prepadnutia majetku). Zároveň poukázala na odôvodnenie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorého vyplýva, že obvinený X. K. sa v trestnom konaní obhajoval tým, že niektoré šperky a zlaté predmety sú majetkom rôznych zákazníkov, pričom táto argumentácia ostala v trestnom konaní nepovšimnutá. Odmietla argumentáciu žalobcov ohľadom porušenia povinností pri správe cudzieho majetku z dôvodu, že uložením trestu prepadnutia majetku sa vlastníkom predmetného majetku stal štát. Na záver poukázala na to, že žalobcovia v konaní nešpecifikovali v čom má spočívať nesprávny úradný postup toho ktorého orgánu. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

7. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým nároku na náhradu škody nevyhovelo a v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

8. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

9. Odvolací súd ako prvoradá konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcov rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

10. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Podľa § 23 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. osobitný zákon upraví podmienky uplatňovania nárokov vyplývajúcich zo zrušených výrokov o treste prepadnutia majetku, prepadnutia vecí alebo zhabania vecí, ako aj spôsob náhrady a rozsah týchto nárokov.

12. Podľa § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosť podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie postupoval správne, keď v prvom rade vyvodil, že na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané, z akého dôvodu a na základe akého titulu boli veci X. K. zabavené. V priebehu celého konania žalobcovia nepredložili žiaden relevantný dôkaz, z ktorého by vyplynulo, k akému konaniu sa viaže zoznam zabavených vecí. Nepreukázanie súdneho (alebo iného) konania, ku ktorému sa viaže zoznam zabavených vecí pritom zabraňuje akémukoľvek vyhodnoteniu konania štátnych orgánov, vrátane nezákonného, nesprávneho príp. iného pochybenia. Je nutné zároveň poukázať na dôvody nevybavenia žiadosti žalobcov zo strany Generálnej prokuratúry SR a Krajskej prokuratúry v Bratislave, a to predovšetkým nedostatok relevantných informácií potrebných k zisteniu postupu štátnych orgánov po zabavení vecí. Ak teda súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 24.11.1954 boli nájdené a zabavené veci patriace v danom čase X. K., ktorý bol následne v 90-tych rokoch účastný súdnej rehabilitácie, bez toho, aby bolo zrejmé, k akému konaniu sa zhabanie vecí vzťahovalo, vyvodil správne skutkové zistenia.

14. Odvolací súd upriamuje pozornosť na odôvodnenie žalobného nároku, keď žalobcovia svoj nárok na náhradu škody odvodzovali z nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že zabavené cenné veci uvedené v zozname vyhotovenom po domovej obhliadke u X. K. neexistujú bez toho, že by existoval doklad o ich vydaní alebo akomkoľvek nakladaní s nimi. Z uvedeného odôvodnenia žaloby ako aj z obsahu spisu je zrejmé, že zo zistených a preukázaných skutočností nie je možné vyvodit' ani len to, kedy malo nastať konanie štátnych orgánov označené ako nesprávny úradný postup, príp. iné pochybenie. Pokiaľ teda žalobcovia v odvolaní namietali nesprávne právne posúdenie vecí, odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobcovia argumentovali všeobecným tvrdením, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, bez toho, aby uviedli aspoň základné skutkové okolnosti týkajúce sa zhabania vecí, ktoré by umožňovali identifikovať akýkoľvek postup štátnych orgánov. S poukazom na uvedené a tiež na to, že žalobcovia počas celého konania tieto skutočnosti žiadnym spôsobom neupresnili, podľa názoru odvolacieho súdu nemôžu v odvolacom konaní argumentovať nesprávnym právnym posúdením vecí. Podľa názoru odvolacieho nemožno potom prvoinštančnému súdu vytknúť aplikáciu zákona č. 58/1969 Zb., keď zo správne zisteného skutkového stavu nebolo možné ustáliť či vôbec a akým spôsobom malo dôjsť buď k porušeniu povinnosti (podľa vtedy účinného Občianskeho zákonníka), nesprávnemu úradnému postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb, príp. iného právneho predpisu a zo strany ktorého orgánu.

15. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil.

16. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešným žalovaným nepriznal proti neúspešným žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).